

พระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ. 2545 มีสาระสำคัญโดยสรุปได้ว่าเป็นการควบคุมการดำเนินกิจการฌาปนกิจสงเคราะห์ของสมาคมฌาปนกิจสงเคราะห์เพื่อป้องกันการฉ้อโกงและการแสวงหาผลประโยชน์จากกิจการฌาปนกิจสงเคราะห์ทั้งจากบุคคลทั่วไป กรรมการ และเจ้าหน้าที่ของสมาคม เพื่อให้การคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของประชาชนที่เป็นสมาชิกของสมาคม ซึ่งมีบทบัญญัติที่กำหนดวิธีการดำเนินกิจการของสมาคม การควบคุมสมาคม การกำหนดโทษในกรณีต่าง ๆ ทั้งโทษจำคุกและโทษปรับ

แต่ปรากฏว่า ยังพบปัญหาจากการดำเนินกิจการฌาปนกิจสงเคราะห์อยู่เป็นประจำ ซึ่งปัญหากฎหมายที่พบตามพระราชบัญญัติการฌาปนกิจสงเคราะห์ พ.ศ. 2545 มีหลายประการด้วยกัน

ประการแรกได้แก่ ปัญหาการหลอกลวงแสวงหาประโยชน์จากการดำเนินกิจการฌาปนกิจสงเคราะห์ และอัตราโทษจำคุกและโทษปรับไม่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคมและลักษณะของการกระทำความผิด

ประการที่สอง ปัญหาข้อกฎหมายในทางปกครอง ตามมาตรา 11 วรรคสาม ระยะเวลาในการแจ้งคำสั่งให้แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติในการขอจดทะเบียน

สมาคมให้ถูกต้องและระยะเวลาการแจ้งคำสั่งไม่รับจดทะเบียนมีระยะเวลาที่เหลื่อมซ้อนกัน รวมทั้ง การณีกาหนดระยะเวลาวินิจฉัยอุทธรณ์ของปลัดกระทรวงให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันยื่นอุทธรณ์ โดยมีใช้นับแต่วันรับอุทธรณ์ เนื่องจากการอุทธรณ์ต้องยื่นต่อนายทะเบียนสมาคมพาณิชย์สงเคราะห์ประจำท้องที่ก่อนแล้วจึงส่งให้ปลัดกระทรวงวินิจฉัย ทำให้ระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ของปลัดกระทรวงมีน้อยกว่าหกสิบวัน หรือบางคราวเลยกำหนดระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ไปแล้ว ตามมาตรา 42 วรรคสาม มาตรา 53 วรรคสอง และมาตรา 11 วรรคท้าย อันมีผลไปถึงมาตรา 20

ประการที่สาม กรณีผู้มีสิทธิอุทธรณ์สามารถอุทธรณ์เฉพาะคำสั่งไม่รับจดทะเบียนกรรมการสมาคม ตามมาตรา 11 และมาตรา 20 แต่มิได้มีบทบัญญัติในการอุทธรณ์คำสั่งรับจดทะเบียน โดยบุคคลที่มีส่วนได้เสีย

ประการที่สี่ ปัญหาการดำเนินคดีในการคุ้มครองเสียหายให้ผู้เสียหาย กล่าวคือการหลอกลวงแสวงหาประโยชน์จากกิจการพาณิชย์สงเคราะห์ไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกงทำให้ผู้เสียหายต้องไปดำเนินคดีทางแพ่งเองซึ่งผู้เสียหายส่วนใหญ่เป็นประชาชนในชนบท และมีจำนวนมาก โดยที่ความเสียหายเป็นจำนวนเงินของผู้เสียหายแต่ละรายมีมากน้อยไม่เท่ากัน หากแต่ละรายต้องฟ้องดำเนินคดีแพ่งเอง ย่อมทำให้การดำเนินคดีช้าซ้อน เสียเวลาและเสียค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก

จึงควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการพาณิชย์สงเคราะห์ พ.ศ. 2545 ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการพาณิชย์สงเคราะห์ ให้ครอบคลุมความผิดกรณีได้รับประโยชน์โดย มิชอบจากการดำเนินกิจการพาณิชย์สงเคราะห์ และแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ใน มาตรา 42 มาตรา 53 และมาตรา 11 ให้ชัดเจน รวมทั้งเพิ่มเติมบทบัญญัติให้พนักงานอัยการมีอำนาจดำเนินคดีแบบกลุ่มแทนผู้เสียหายเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหายที่ด้อยโอกาสและมีจำนวนมากได้อย่างทั่วถึง

The most important aim of the Cremation Welfare Act B.E. 2545 (2002) is to control cremations conducted under the auspices of the Association of Cremation Welfare in a fashion preventive of fraud and self-interested behaviors on the part of members of the general public, committee members, and the personnel of the Association. As such, the ultimate purpose of this Act was to afford protection and ensure legitimate benefits would accrue to members of the Association.

Thus, there are provisions regarding the conduct of procedures governing cremations, controlling the Association, and specifying penalties in cases of malfeasance involving either imprisonment or fines or both. However, often has it been that problems have arisen in the course of

cremation welfare operations, inasmuch as irregularities and infractions are commonplace occurrences. Furthermore, several legal problems stem from the Cremation Welfare Act B.E. 2545 (2002) itself and have hitherto not been rectified.

In this last connection, first of all, a problem has arisen because upon occasion deception is perpetrated in order to obtain illicit benefits under the false rubric of carrying out purported cremation welfare duties. In such case, however, the rates of penalties for imprisonment and fines are incompatible with current economic and social conditions and the types of offences committed.

Secondly, there are administrative legal problems stemming from Section 11, paragraph 3 in respect to overlaps between the period allowed for notification of directives concerning modifications and changes in filing for association registration and the period for notifications of directives denying registrations. In addition, there is a problem in the specification of the time period for appeal adjudication by the undersecretary of the ministry concerned, inasmuch as the adjudication process must be completed within sixty days of appeal submission rather than within sixty days of appeal reception. Furthermore, appeals must first be submitted to the registrar of the local Cremation Welfare Association before sending it to the undersecretary for adjudication. This makes the period of appeal adjudication by the undersecretary to be less than the period prescribed in Section 42, paragraph 3, Section 53, paragraph 2, and Section 11, last paragraph and also affects

Section 20.

Thirdly, there is a problem that those who have the right to appeal can appeal only for a directive denying the registration of the Association's members in accordance with Section 11, and Section 20. However, there is no provision in the case of an appeal for directive of registration by shareholders.

Fourthly, there is a problem regarding the process of legal prosecution in respect to affording protection and remedies to injured parties. That is, deception perpetrated for reasons of personal interest is not construed as an offence of defrauding. Therefore, injured parties have to seek remedies through civil procedures on their own. Most of the numerous injured parties reside in rural areas. The monetary damages sought by the different injured parties vary. If each one has to file civil complaints, case proceedings will overlap and large amounts of time and money will be wasted.

To cope with this situation, the Cremation Welfare Act B.E. 2545 (2002) should be amended by specifying precise provisions governing cases in which benefits are unlawfully gained through spurious cremation welfare activities. Provisions pertaining to appeals in Section 42, Section 53, and Section 11 should be amended so as to be clearer. Provisions should be added authorizing prosecuting attorneys to file charges through a group case for the injured parties in order to safeguard the rights of a broader spectrum of the injured who are disadvantaged and belong to a large group of those who have been injured through being hoodwinked by nefarious parties.